

Daj nam Chryste wspomnienie

PIEŚŃ 130.

[Teofil Klonowski]

T. Klon. 1867, t.I, str. 235, pieśń 130.

1. Daj nam Chry - ste wspo - mo - że - nie, Daj bo - le - ści wy - sła - wie - nie

5 Pan - ny Ma - ry - i, Ma - tki Twój.

2. Która wónczas boleść miała, – Kiedy na Cię poglądała, na krzyżu zawieszonego.
3. Stała Matka boleściwa, – Pod krzyżem bardzo smutliwa, na którym Jój Syn wisiał.
4. Stojąc, k' niemu wzniosła oczy, – Żądając z Nieba pomocy: Boga Ojca niebieskiego.
5. Mówiąc, mój Synu najmilszy, – Me smutne serce pociesz; przemów słowo łagodne.
6. Słyszę i że z łotrem gadasz, – A na mnie nie pamiętasz, któram Ciebie porodziła.
7. Wejrzyj na moje ubóstwo, – Udręczenie i sieroctwo, które zewsząd nadchodzi.
8. Potém do Syna wołała, – I narzekając, wzdychała, żądając pocieszenia!
9. Przemów, przemów słowo do mnie, – Aże mnie boleść ominie, którą jestem ! napelniona.
10. Pan Jezus na krzyżu wisząc, – Na boleść Swój Matki patrząc, – A sam też nie mniejszą cierpiąc.
11. Nie rzekł do Niój ani Panno, – Bo temu czasu nie było łagodnego rozmówienia.
12. Ale Jój rzekł, jako srogo – Nadewszystko przykre słowo: Niewiasto, oto Syn Twój!
13. Potém rzekł do zwolennika, – Do swojego miłośnika: Janie, oto Matka Twoja.
14. Na poły wszystka umarła, – Zemdlawszy, na ziemię padła od smutku bardzo wielkiego.
15. Przez Twe, Chryste, umęczenie, – Daj nam grzechów odpuszczenie,
– A potém duszne zbawienie,
[powtór:] – Z Tobą wieczne królowanie,

Amen.